

La indignació de la gent normal

Després d'un mes de reflexió i protesta, el "moviment dels indignats" arriba als barris amb l'objectiu de consolidar-se, també, internacionalment

El 15 de juny es compleix el primer mes de l'anomenat "moviment dels indignats". Un mes en què ciutadans de tota mena han exigint un canvi de rumb en el funcionament polític i econòmic del país i d'un sistema que consideren "culpable" de les greus desigualtats socials i que perceben "essencialment injust". Durant 30 dies, se'ls ha intentat estigmatitzar amb etiquetes diverses, però en realitat, "són gent normal i corrent", tal i com raona l'entrevistat d'aquest mes arran del 15M, el president de Justícia i Pau, Arcadi Oliveres.

A Barcelona, la plaça Catalunya ha estat el centre neuràlgic de les concentracions de protesta. Milers de persones de es van aplegar, amb les xarxes socials com principal canal de comunicació, al cor de la ciutat el passat 15 de maig per reclamar "Democràcia Real Ja!". Amb el pas dels dies, l'espai s'anava modelant. El que primer era el punt de trobada d'un esclat d'indignació col·lectiva es va transformar en un campament i, després, en una petita població organitzada en comissions on, sobretot, s'hi anava a debatre. Al cap d'una setmana del 22M dia de les eleccions municipals, el divendres 27 de maig es va viure un dels moments clau per què s'evidenciés l'enorme recel que aixeca la protesta dels indignats al Govern, que va emprendre una operació policial que encara ara està sota investigació del Síndic de Greuges de Catalunya i del Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura, organisme que pertany al Consell d'Europa, per la brutalitat dels Mossos d'Esquadra. Diferents sectors del país, polítics inclosos, van demanar la

dimissió del conseller d'Interior, Felip Puig, i aquell dia fins a 30.000 persones es van donar cita a la plaça.

Horizontal, assembleari i apolític

La metodologia de les assemblees dels indignats recorda a la de les organitzacions anarquistes. Un veterà expert de les expressions llibertàries, en Carlos Navarro, portaveu de la CGT de Barcelona, creu que aquesta generació de joves que es rebel·len han de viure la seva pròpia experiència i entén que no hagin volgut vincular-se directament amb cap organització. "Per a ells és important que no se'ls estigmatitzi", creu Navarro que ens explica que des del seu sindicat els han intentat donar suport logístic. "Nosaltres portem molts anys organitzant-nos de forma

Foto: Joan Herrera

horizontal, la millor manera per garantir una participació igual per tothom". Un mètode útil a l'hora de vincular a tothom en la presa de decisions, però que esdevé una arma de doble fi quan sorgeixen divisions que separen el grup. I és que per subtils que siguin les discrepàncies serveixen de munició pels detractors del moviment. En aquest sentit, sinistres contertulians d'extrema dreta que acaparen en horari de prime time algunes cadenes de televisió, han vinculat el moviment a grup radicals, violents i, inclòs, a ETA. Un prisma erroni, tal i com ens explica l'economista Francesc Raventós que retrata els indignats com "un moviment pacífic i heterogeni". La simpatia, diu, que ha despertat el 15M es deu a que les seves propostes "són

raonables i les podrien compartir amplis sectors de la població". Alguns dels indignats, però, si que han confessat identificar-se en una de les formacions que ha tingut un lleuger augment en aquests darrers comicis, la CUP. Per en Roger, portaveu de les CUP a Sants-Montjuïc, "fenòmens com l'acampada són potents canals de queixa per a col·lectius, organitzacions i entitats de la ciutat, entre elles, la CUP".

A utisme polític

Gairebé la meitat de la població no vota. Una realitat que legitima els postulats dels indignats que reclamen una altra forma de participació. Més enllà de la retòrica de proximitat amb el 15M d'algunes formacions de l'esquerra institucional, encara és hora que

aparegui alguna mostra d'apropament real de la classe dirigent. Com explica l'Arcadi Oliveres, la participació que sovint es demana des dels governants, "en realitat els genera por". L'activista, de fet, assenyala els grans partits -PP, PSC i CiU- per denunciar la llunyania de les seves polítiques amb el que demanen els ciutadans vinculats al 15M. A més, segons l'experta en moviments socials, Esther Vivas, "els polítics actuals legislen en favor dels interessos privats i estan al servei d'una minoria", això explica que no només no tinguin cap interès en l'acampada, sinó que la vulguin dissoldre.

El futur és clar

L'activista Esther Vives explica a ZONA

SEC que el futur del moviment passa per l'arrelament territorial. Sense anar-més lluny, l'Assemblea de Barri Poble-sec organitza periòdicament diferents accions i assemblees per repensar el nostre barri. Una feina que, tal i com subratlla el sociòleg de l'UAB, Josep Maria Antentas, no pot anar en detriment d'activitats unificadores, però "sense caure en una dispersió d'objectius". Es per això que, un cop la plaça Catalunya passi a un segon terme, accions com l'acampada al parc de la Ciutadella o la protesta al Parlament seran necessàries per reunir els indignats de diferents punts de la ciutat i seguir avançant en el catàleg de reivindicacions. Per als analistes del 15M és necessari buscar llaços amb la classe treballadora i els sectors en lluita. "Cal mantenir la pressió sobre els sindicats majoritaris, desconcertats per un canvi en el panorama polític i social que no preveien", ens explica l'Esther que coincideix amb l'Arcadi Oliveres en assenyalar als sindicats CCOO i UGT com "organitzacions desvirtuades" que haurien d'abordar les problemàtiques socials des d'una òptica internacionalista i que cuidés, sobretot, els aturats. "El repte és traslladar la indignació als centres de treball, on encara predomina la por i la resignació", diu l'Esther, que insisteix en la necessitat de l'extensió del moviment. De moment, Atenes, París, Roma o Berlín són algunes de les capitals que han seguit el clam que va iniciar Madrid. Ara, la mirada està posada en la jornada del 15 d'octubre, com a data unificadora de mobilització, un moment decisiu per a la internacionalització del moviment.

Jordi Molina

Cerveceria del Teatre

La França Xica, 42-48 baixos
Tel. i Fax: 93 325 64 87
Tel. públic: 93 325 62 41
08004 Barcelona

Parada
BAR RESTAURANTE

C/. GRASES, 29
TEL. 93 325 26 90
08004 BARCELONA

RESTAURANT JULIAN
IBIZA II

C/ Blasco de Garay, 33
08004 Barcelona
Metro PARELELO

www.barrestaurantjulian.com
TEL: 93 441 82 99
MOV: 678 273 791

Especialidad en comida dominicana
Menú diario 8,50 €
B uffet libre todos los domingos 9 €

Il·lar d'Infants
BON DIA

Viladomat, 45, entl. 1 a i 4a
08015 BARCELONA
Tel. i Fax: 93 325 45 81
llarbondia@yahoo.es
www.llarbondia.es.tl

CASAL BON DIA
Edat: de 3 a 10 anys

del 27 de Juny al 29 de Juliol:
90€ setmanals

de l'1 d'Agost al 31 d'Agost:
105€ setmanals

Dies al Setembre: 20€ diaris

COLÒNIES BON DIA
Edat: de 5 a 12 anys

Preu: 290€ (6 dies)

1r Torn: del 4 al 9 de Juliol
(Llinars del Vallès)

2n Torn: de l'11 al 16 de Juliol
(Sant Celoni-Montseny)

PLACES LIMITADES
INSCRIPCIONS DE
DILLUNS A DIVENDRES
DE 10A 17 HORES

INFORMACIÓ
COLÒNIES:
SR. JORDI
TEL. 666 131 420

L'ENTREVISTA

per Jordi Molina

Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau

"La participació ciutadana espanta els governs"

Arcadi Oliveres (Barcelona, 1945) ens rep al seu despatx de Justícia i Pau, on és president. Com si es tractés d'una mena de Gandhi català, ens dona la recepta per guiar-nos cap a un futur més just i solidari. El processament judicial dels polítics que han mentit o dels banquers que s'han lucrats són els primers ingredients d'un plat que serveix nítidament fred. Per a ell, el moviment del 15M és la resposta que molts temien.

Balanc del mes de vida del 15M?

És aviat per fer una bona radiografia. Ara bé, calia que la població es manifestés en contra d'una situació inacceptable d'injustícia econòmica i social. Penso que estem davant d'una protesta completament raonable i pacífica.

Estàvem adormits?

Anem dos anys i mig tard. Que la societat s'hagi quedat pacíficament mirant el futbol o gaudint del procés d'imbecilització col·lectiva de la televisió, em refereixo a emissores com Tele5 era una incongruència.

Quin ha estat el detonant?

L'atur juvenil, la crisi econòmica, l'exemple de les revoltes al món àrab, la capacitat de convocatòria de les xarxes socials... Han estat diferents factors. A més, hi ha hagut diferents persones que han contribuït a aquestes rebel·lions. Per a mi, el més significatiu és el petit llibret de l'Stephane Hessel, 'Indigneu-vos'. És interessant que el llibre l'hagi escrit un senyor que té noranta anys, l'únic redactor de la declaració de Drets Humans del 1948 que queda viu.

Poc a poc, la plaça Catalunya deixarà de ser el centre neuràlgic de la reivindicació per entendre's als barris i per comissions... Al nostre barri una assemblea activa ja treballa en aquest sentit...

El moviment ha de tenir i tindrà una llarga continuïtat. De cara a l'estiu, cal abandonar els punts de referència històrica, com la plaça Catalunya o la Puerta del Sol, i anar fent una vertebració per temàtiques

Foto: Joan Herrera

El president de Justícia i Pau explica a ZONA SEC la seva simpatia absoluta al 15M

cap als barris i comarques i, sobretot, fer pedagogia política. Falta per convèncer una part important de l'opinió pública. De moment, els polítics, amb els resultats de les eleccions a la mà, estan tranquils.

Les principals forces no sembla que se sentin gaire interpel·lades. És d'ingenus esperar alguna reacció?

Aquest moviment s'ha produït al marge dels partits i els sindicats, que són els que suposadament haurien de fer la vida política. I, en canvi, s'ha presentat a la societat d'una manera molt bonica, valenta i imaginativa. Resulta que els governs s'omplen la boca de participació, i quan hi ha una mica de participació s'espanten i diuen que això no pot ser. **Els contrapoders de la dictadura, sindicats o partits d'esquerra, han deixat de servir els que van representar en algun moment de la democràcia?**

Molts han estat absorbits pel sistema. Els moviments veïnals han quedat molt diluïts i, de la mateixa manera, els sindicats estan fora d'òrbita. Avui en dia protegeixen qui té feina, però a l'aturat el defensen poc. Qualsevol transformació social a través de les vies convencionals de la política em fa

més por que una pedregada. Els Verds aleshores són un bon exemple de moviment social excel·lent que va acabar absorbit pel sistema. Quan el moviment va esdevenir partit aquest va necessitar quota de poder, es va acabar la reivindicació.

El 15 de juny hi ha prevista una acampada davant del Parlament i el 19 una manifestació internacional. Quins efectes creus que pot tenir?

És difícil de saber. El que cal és insistir a fer pressió política. L'any 1982, quan la Generalitat s'acabava de crear, vam demanar a Jordi Pujol un percentatge de solidaritat amb el Tercer Món. Ell va entonar l'"això no toca", però setmana rere setmana vam insistir fins que el 1985 va convocar una partida de cooperació.

Percep matisos entre les diferents tonalitats polítiques o coincideix amb sectors antisistema que els veuen a tots igual?

Sí i no. A l'estat espanyol, el Partit Socialista ha fet la feina bruta dels delinqüents que viuen a Wall Street, de la mateixa manera que Felipe González va seguir les ordres de la OTAN. Ara, en qüestions socials, com en la Llei de la Dependència o la dels matrimonis homosexuals, ha

estat diferent. A Catalunya, les retallades no eren previsible amb el Govern Tripartit anterior. Però, globalment, PP, PSOE i CiU tenen una tendència contrària a les reivindicacions de les acampades.

Quin percentatge real de poder d'actuació creu que li correspon a la política en un món dominat pels monopolis financers?

Els grans poders econòmics, que són els que manen, continuaran amb el frau fiscal i amb els seus privilegis i els governs són unes perfectes titelles al servei d'aquests personatges. El marge de maniobra, doncs, és petit però existeix. L'exemple és Islandia, on s'han deixat caure els bancs i han processat els banquers que han delinquit. Aquí hem de fer el mateix i enviar el president del Banc Santander, Emilio Botín, a la presó.

Una noia del barri em demanava que li aconsellés una acció concreta, quotidiana...

Li diria que es negui a pagar una part de l'impost militar. Defensa representa el 6% del pressupost de l'estat. De fet, des de Justícia i Pau, denunciem que l'exèrcit amagui dèficit per a altres ministeris, com fa amb el cobrament d'avions a través d'Indústria. Però, en qualsevol cas, enlloc de pagar 1.000 euros d'impostos, que en pagui 94Q i els 60 que correspondrien a Defensa els dones, per exemple, a Amnistia Internacional. Ells et donen un rebut amb el qual pots declarar a Hisenda que tu no has deixat de pagar, però que en desacord amb la despesa en Defensa atorgues els diners a una organització sense ànim de lucre.

Per acabar, li diré dos noms propis: Felip Puig i Garcia Albiol...

Cal explicar a l'opinió pública que el malaurat racista del senyor Albiol ha guanyat enganyant la població. La qual cosa és intolerable en democràcia i hauria de ser processat. Pel que fa al conseller d'Interior, a la plaça Catalunya ho diu ben clar una pancarta: Felip Puig, fugiu!

O Meu Lar
Braseria

Cocina a la vista

BRASERIA

Almejas, pulpo gallego, gambas, padrón, calamarcitos

COCINA A LA VISTA

Carnes gallegas y pescados

EN BRASA NATURAL

Margarit, 24 / Tel. 93 329 70 74 / 08004 BCN (Poble-sec) / www.omeular.es

LA FÍBULA
RESTAURANT ÀRAB
TETERIA

Blaí 46
L3 Poble Sec
934 424 835

>> Menjar per endur-se'n

BAR FATIMA

0 bert de dimarts a diumenge (tot el dia)

C octels, tapes i entrepans
E smorzars, dinars, berenars, sopars
Menús de grup a partir de 15€ per persona

C/DE LES HORTES, 5 - Tels. 663 753 445 / 689 285 628 - http://facebook/fatimacocteleria